

Przedsiębiorca skazany prawomocnym wyrokiem za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu nie gwarantuje bezpieczeństwa pasażerom i nie tylko nie może uzyskać licencji na taksówkę, ale także nie może działalności swej kontynuować. Wskazać należy, że żadne pisemne ostrzeżenie nie może zmobilizować przedsiębiorcy do usunięcia stanu niezgodnego z prawem ani zmienić faktu skazania prawomocnym wyrokiem, bowiem dopóki skazanie nie zostanie zatarte, wymóg dobrej reputacji nie jest spełniony. Pisemne ostrzeżenie do niczego zatem nie prowadzi, bowiem nie jest w gestii przedsiębiorcy usunięcie zaistniałej nieprawidłowości.

Nie do przyjęcia jest także pogląd, że dla cofnięcia licencji konieczne jest ostrzeżenie i dopiero drugie skazanie prawomocnym wyrokiem za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu prowadziłoby do cofnięcia licencji. Przyjęcie wskazanego poglądu prowadziłoby do niemożliwego do zaakceptowania stanu, że po ostrzeżeniu transport drogowy taksówką mogliby wykonywać także przedsiębiorcy karani za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, szczególnie niebezpieczne z punktu widzenia interesów pasażerów.

Na marginesie tylko wskazać należy, że zupełnie chybione są wywody uzasadnienia skargi kasacyjnej dotyczące naruszenia przez organy administracji art. 8 k.p.a. poprzez nieuzasadnioną zmianę oceny działalności skarżącego. Wyrok karny skazujący za przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu uprawomocnił się 11 października 2006 r., a [...] czerwca 2007 r. skarżący, pouczony o odpowiedzialności z art. 233 § 1 k.k., złożył oświadczenie, że nie był skazany za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu. W wyniku przyjęcia tego oświadczenia za rzetelne, organ nie stwierdził nieprawidłowości w działaniach skarżącego. Organ zmienił swoje stanowisko po otrzymaniu prawdziwej informacji z Krajowego Rejestru Karnego. Czynienie w tej sytuacji zarzutów naruszenia przez organ art. 8 k.p.a. poprzez zmianę stanowiska co do oceny działalności skarżącego świadczy o niezrozumieniu art. 8 k.p.a. Zaufanie do organów Państwa nie polega bowiem na tym, że obywatel świadomie wprowadzając te organy w błąd ma prawo ufać, że będą one trwać w błędzie.

Wyrok NSA z dnia 20 września 2011 r. sygn. II GSK 844/10

Źródło: [Orzecznictwo NSA](#)